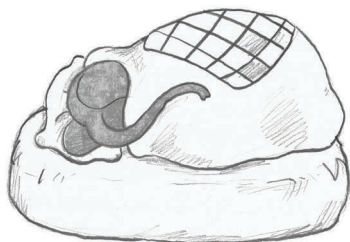

ПЪТЕШЕСТВИЕТО НА ДЕЙЗИ

Имаше едно време мързеливо слонче на име Дейзи. Всеки следобед, когато валеше дъжд, то обичаше да спи под големия дъб и да сънува, че има голямо легло от пух.

– Ах, колко ми се ще да имам голямо пухено легло! – казваше Дейзи на врабчетата, които живееха на дървото. – Тогава щях да се наспя добре и да отида в Австралия да видя баба си.

– Много си мързелива за подобно нещо – отвръщаха ѝ врабчетата. – Я по-добре си поспи, Дейзи.

– Дали пък не може къртът да ми изкопае един тунел в градината? – помисли си на глас Дейзи. – Той сигурно ще стига до Австралия.

И тя попита един кърт, който се казваше Ърнест, дали може да ѝ изкопае такъв тунел.

– Много си глупава, Дейзи! – засмя се къртът, който беше голям умник. – Австралия наистина е от другата страна на Земята, но не можеш да я стигнеш с копаене. Много е далеч. Най-добре е да скочиш до там.

– Как така да скоча? – учуди се Дейзи.

– Ами ето как – ако скочиш много, много високо, така че дванайсет часа да не паднеш обратно, в това време земята ще се завърти и Австралия ще се окаже под теб. Тогава можеш да слезеш и да намериш баба си.

– О, не мисля, че мога да скоча толкова високо – натъжи се Дейзи, – дори и ако помоля някой скакалец да ме тренира.

– А защо не опреш хобота си в земята и не духнеш с все сила? Тогава ще се изстреляш като ракета.

– Не мога да духна тъй силно – отвърна Дейзи. – Обаче бих могла да се кача на истинска ракета, да полетя с нея и да скоча, щом се озовем над Австралия.

– Не става – каза Ърнест. – Няма да пуснат слон да се качи на ракета. Обаче аз имам план как да духнеш достатъчно силно, че да се изстреляш. Ще трябва само да изпиеш една вана с газирана лимонада. Тогава вътре в тебе ще зацвърчи, зашуми и засъска така, че ще се превърнеш в истинска ракета.

– Добре! – съгласи се Дейзи, изпи една вана с газирана лимонада и усети как нещо в нея започна да цвърчи, да шуми и да съска.

Затова тя грабна един чадър, насочи хобота си към земята и се изстреля високо, високо в небето, почти до луната. Тогава отвори чадъра и се запуска бавно-бавно надолу.

Докато падаше, Земята се завъртя и когато Дейзи наближи повърхността, под нея се оказа Австралия.

Как само я посрещнаха хората там!

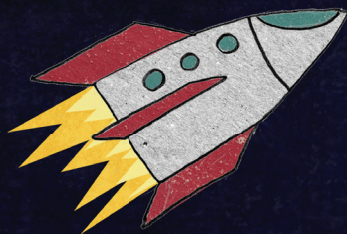
– Ти си много умно слонче! – поздравяваха я те. – Така се пести от самолетни билети! Искаш ли подарък?

– Да, моля – отвърна Дейзи. – Много бих искала голямо пухено легло, за да си полегна, да се наспя и след това да отида да видя баба си.

Хората ѝ подариха пухено легло, което Дейзи много хареса.

– Вижте! Имам си легло от пух! – похвали се тя на австралийските врабчета.

– Голяма работа! И ние си имаме! Всички врабчета имат пухени легла – изцвърчаха те, пъхнаха главички под крилцата си и заспаха.

РЕКАТА ОТ ДУМИ

Имаше едно време една река от думи. Тя се вливаше в морето, което пък се състоеше от книжки с приказки.

Когато реката си течеше, думите и буквите се блъскаха една в друга и в скалите също както водите на обикновените реки.

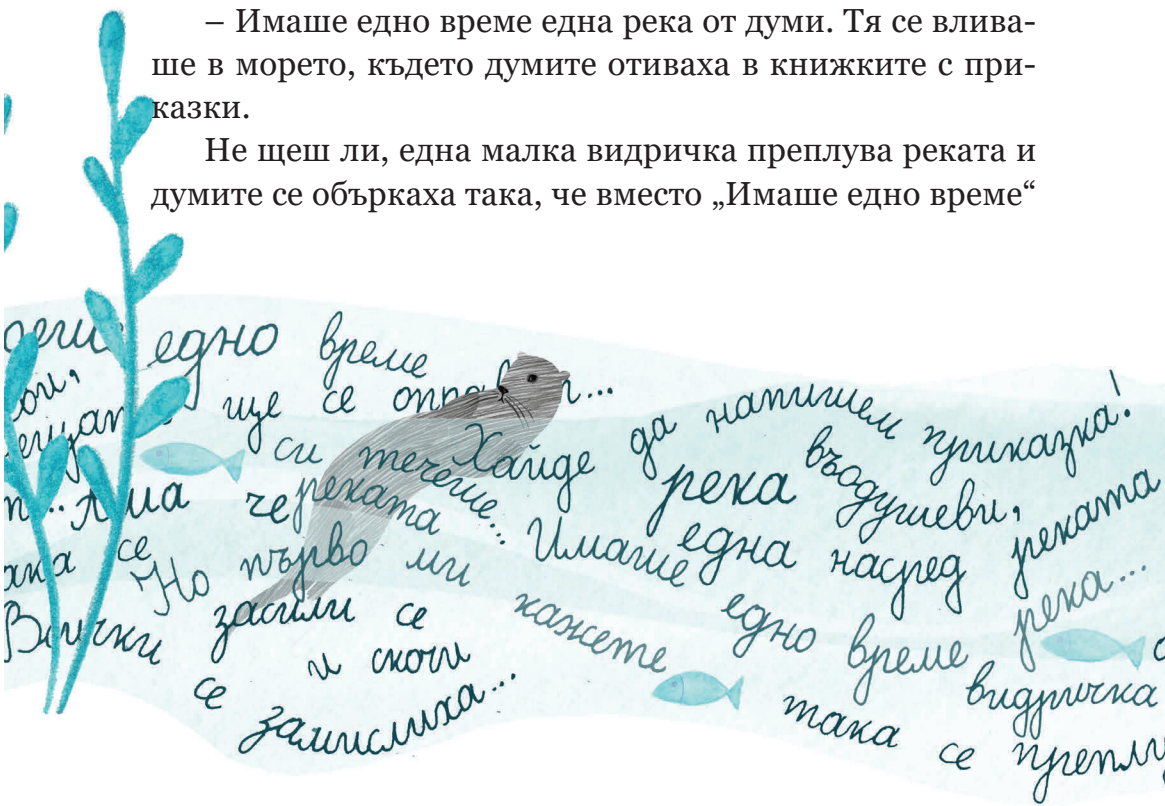
– Сетих се – възкликна веднъж реката. – Хайде да напишем приказка! Имаше едно време...

– Ура! – извикаха останалите думи. – Точно така започва всяка приказка. А какво следва после?

И реката от думи им разказа следната приказка:

– Имаше едно време една река от думи. Тя се вливаше в морето, където думите отиваха в книжките с приказки.

Не щеш ли, една малка видричка преплува реката и думите се объркаха така, че вместо „Имаше едно време“

те изписаха „Едно имаше време“. Стана голяма каша.

– Ама че пакостлива видричка си ти! – ядосано рече реката от думи на видричката, която се казваше Чарли. – Развали ни цялата приказка!

– Ужасно съжалявам! – отвърна Чарли. – Може би, ако преплувам отново реката, нещата ще се оправят.

И тя преплува обратно, а когато излезе на отсрещния бряг, прочете: „Време имаше едно“.

– Със сигурност това не е правилният ред – извика тя.

Реката обаче се развълнува и скоро думите се подредиха както трябва: „Имаше едно време – прочете видричката – една видричка на име Чарли“.

– Ха, че това съм аз! Моето име е Чарли. Значи тази приказка е за мен!

Чарли така се въодушеви, така заподскача, че се подхлъзна и цопна в реката и отново обърка думите. Ах, как се ядоса реката!

Видричката побърза да излезе и прочете: „Видричка едно Чарли време имаше!“. Сетне възкликна:

– Но сега е по-лошо от преди!

– А ти какво очакваше? – рече реката. – Всеки път, когато измислим началото, ти падаш във водата и разбъркваш думите. Сега трябва да започнем отново. „Имаше едно време една видричка на име Чарли. Тя живееше край реката от думи...“ А какво следва после?

Всички се замислиха и мислиха, и мислиха, но не можаха да измислят приказка за Чарли. Тогава тя се обади:

– Аз ще ви помогна.

Сетне излезе от водата, засили се и скочи напред реката. После излезе на другия бряг и прочете думите. (Този път ги беше разбъркала правилно.)

„Имаше едно време една пакостлива видричка. Веднъж тя срещна едно котенце.“

– Мяу! – измяука котето. – Обичаш ли сладолед?

– Не! – отвърна Чарли.

– Мяу! А мляко?

– Не!

– Мяу! А риба обичаш ли?

– Да, обичам! – зарадва се Чарли.

– Мяу! – рече котето. – Ако дойдеш вкъщи, леля ще те почерпи с рибен чай, препечени филийки с масло и рибен пастет.

– Би било чудесно! – извика Чарли. – Ето че огладнях. Да тръгваме! Но първо ми кажете какво ще стане с приказката.

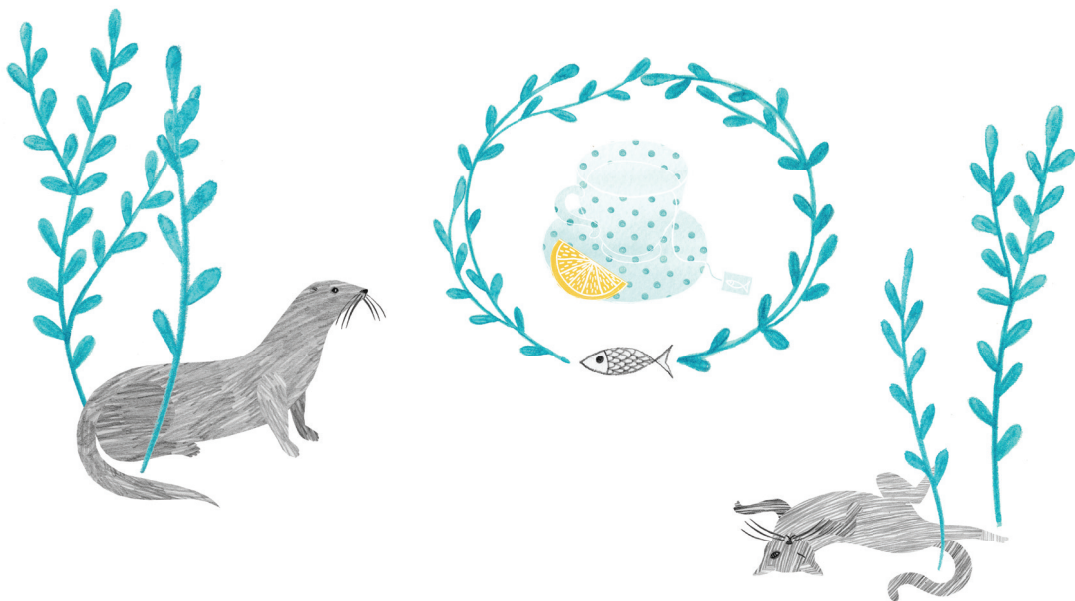
– Тя ще влезе в книжката „Небивалици“ – отвърна реката.

Чарли остана много доволна.

– Чудесно! А сега тръгвам! Довиждане!

– Довиждане! – извика реката.

Думите отново се разместиха и изписаха: „С много обич за Чарли“. После продължиха пътя си към морето от книжки с приказки, като се блъскаха и премятаха.

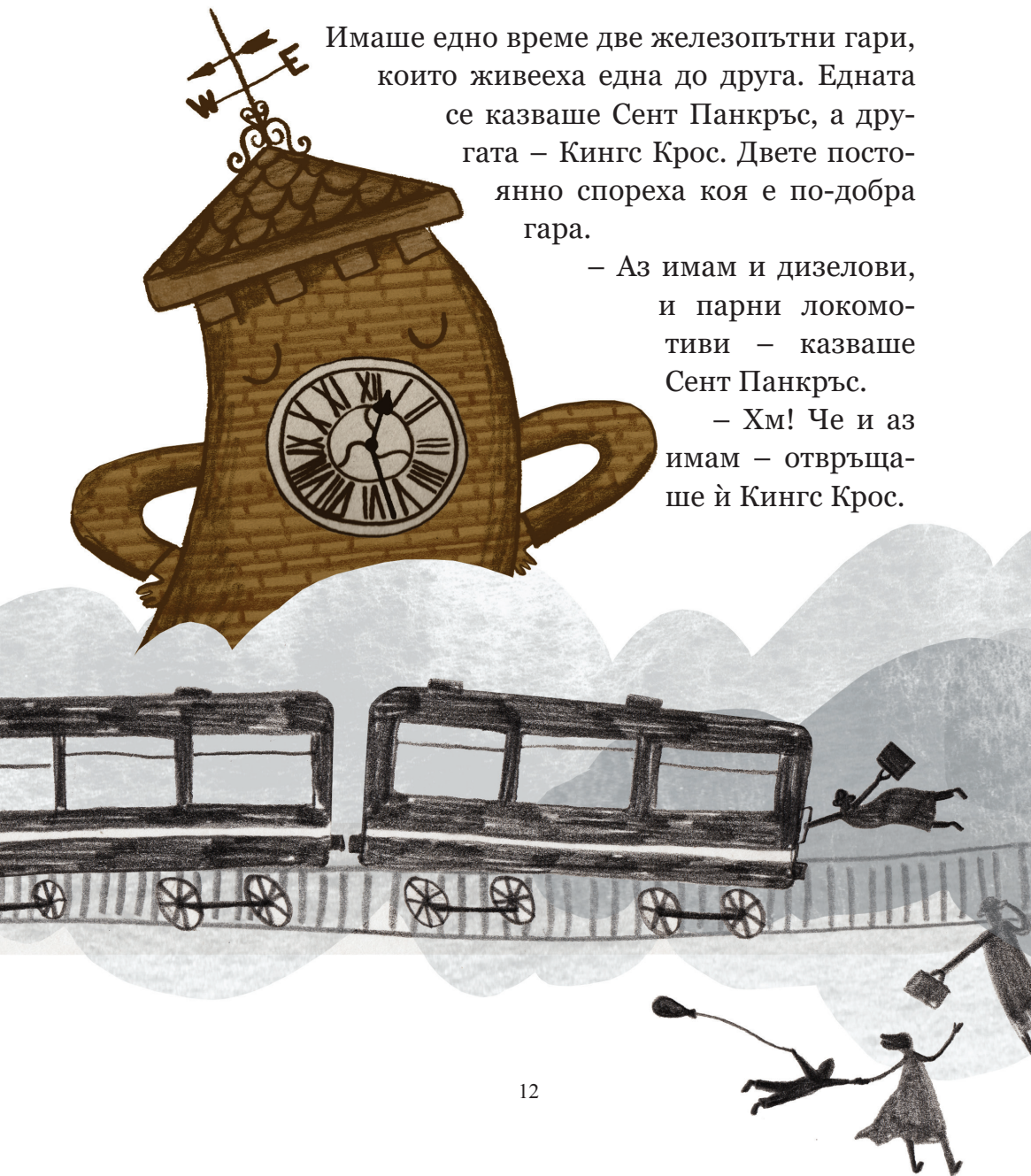

ГАРИТЕ СЕНТ ПАНКРЪС И КИНГС КРОС

Имаше едно време две железопътни гари,
които живееха една до друга. Едната
се казваше Сент Панкръс, а дру-
гата – Кингс Крос. Двете посто-
янно спореха коя е по-добра
гара.

– Аз имам и дизелови,
и парни локомо-
тиви – казваше
Сент Панкръс.

– Хм! Че и аз
имам – отвърща-
ше ѝ Кингс Крос.

– Имам също и бюфет! – не отстъпваше Сент Панкръс.

– И аз имам!

– А работи ли в неделя?

– Разбира се, че работи и в неделя!

– Хм!

Следваха няколко минути тишина, после Кингс Крос се обаждаше:

– Да, ама аз имам десет перона, а ти само седем.

– Обаче съм два пъти по-висока от теб! – не се даваше Сент Панкръс. – А и твоят часовник изостава.

Тогава часовникът на Кингс Крос се ядосваше и започваше да цъка с всичка сила, за да навакса изостава-нето. Той цъкаше толкова бързо, че скоро изпревари с много часовника на Сент Панкръс, който на свой ред се забърза. После и двата часовника взеха да избързват все повече и повече, а влаковете също трябваше да бързат, за да не закъснеят. Часовниците бързаха ли, бързаха, все по-бързо бяха принудени да се движат и влаковете. Накрая те дори вече нямаха време да изчакат пътниците да слязат, а тръгнаха обратно веднага щом влезеха в гарата.

Пътниците се сърдеха и размахваха чадъри през прозорците.

– Хей, спри! – викаха те, но локомотивите не ги чуваха.

– Не можем да спрем – обясняваха те, – защото ще закъснеем. Не виждате ли колко е часът!

А часовниците вече избързваха толкова много, че веднага щом се съмнеша, ставаше вечер. Слънцето беше крайно учудено.

– Сигурно се движа много бавно! – рече си то и залезе веднага след като беше изгряло, а после пак изгря.

Хората в Лондон се видяха в чудо – едва бяха станали от сън, и трябваше пак да си лягат, а после веднага пак да стават, без изобщо да са заспивали. Децата трябваше да бързат за училище и докато сметнат, че две по две прави четири – да тичат обратно към къщи.

Накрая кметът на Лондон каза на кралицата:

– Ваше Величество, това не може да продължава. Мисля, че трябва да връчим официално орден на гара Юстън. Тогава другите две ще ѝ завидят и ще спрат да се карат.

– Чудесна идея! – рече кралицата и двамата с кмета излязоха от Бъкингамския дворец, съпроводени от конната гвардия. Пред тях вървеше министър-председателят, който носеше златен орден на червена кадифена възглавничка.

Щом наближиха Кингс Крос, двете гари спряха да се карат и изгледаха учудено процесията.

– И ти ли виждаш това, което виждам аз, Сент Панкръс? – попита Кингс Крос.

– Да, и аз го виждам – отвърна Сент Панкръс. – Носят орден за Юстън само защото има четиринайсет перона. Не е честно. Та ти си по-добра гара от Юстън.

– Ти също, Сент Панкръс!

Сент Панкръс се изненада от този отговор и си помисли, че би било добре отново да се сприятели с Кингс Крос след всичките разправии. Затова каза:

– Хайде да бъдем приятелки!

– Добре! – съгласи се Кингс Крос.

Така двете спряха да се карат и отново станаха приятелки, часовниците им спряха да избързват, а влаковете – да търчат като луди. Всички бяха доволни.

– Наистина сте умен, господин кмете! – рече кралицата.

– Благодаря Ви, Ваше Величество! – отвърна кметът на Лондон.

ТИГЪРЧЕТО, КОЕТО ОБИЧАШЕ ДА СЕ КЪПЕ

Имаше едно време едно тигърче на име Бърт. Зъбите му бяха големи, бели и остри, а когато ръмжеше, чуваше се истински тътен.

Всъщност Бърт беше мило тигърче, винаги любезно и учтиво, освен когато някой друг пожелаеше да се изкъпе. Самото то много обичаше да се къпе и лежеше във ваната по цял ден. Докато един ден мистър и мисис Смит и тяхната малка дъщеричка, които живееха с него, се ядосаха не на шега. Защото всеки път, когато някой от тях решеше да се изкъпе, Бърт ръмжеше и се зъбеше.

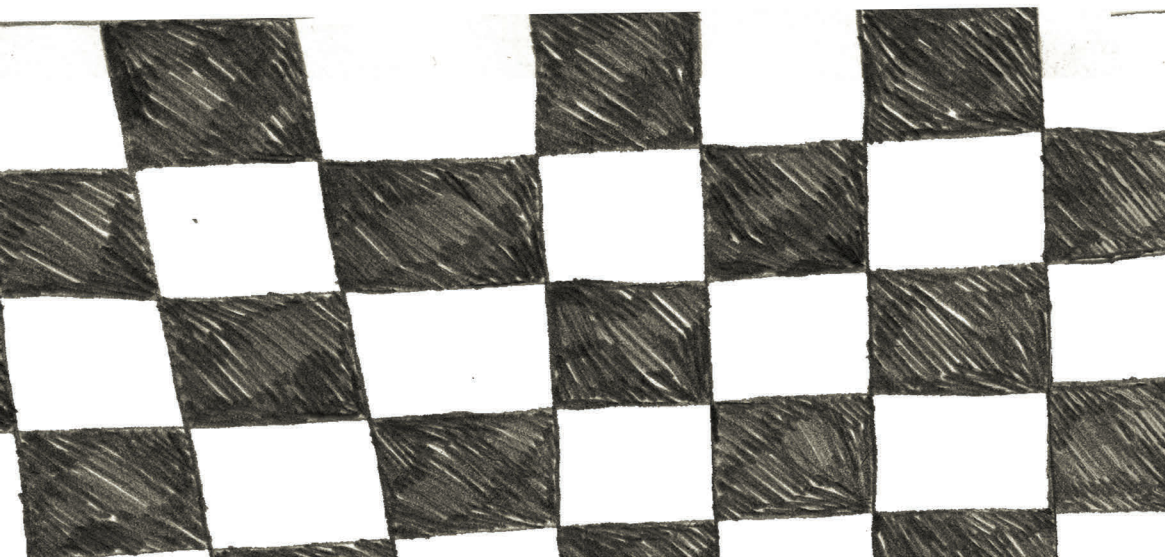
– Моля те, Бърт, излез и ела да вечеряш – казваше мисис Смит и донасяше цяла чиния, пълна с кокали.

– Не, благодаря – изръмжаваше Бърт в отговор.

Горката мисис Смит едва сдържаше сълзите си.

– Време е да къпя бебето, а Бърт все още е в банята. Какво да правя?

– Сетих се как да постъпим – извика мистър Смит, отиде до магазина и купи двацет шишенца мастило,

а когато Бърт гледаше настрани, изля
мастилото във ваната. Водата почер-
ня, както и самият той.

Няколко часа по-късно Бърт
реши, че е време за вечеря, и
излезе от водата.

– О, погледни какво
хубаво черно коте – изви-
ка мистър Смит.

– Да, наистина, много хубаво коте – съгласи се мисис Смит.

– Коте? – учуди се Бърт. – Но аз не съм коте. Аз съм тигърче.

– Тигрите имат ивици – отвърна мистър Смит. – Те не са черни от горе до долу като теб.

– О, Боже! – възкликна Бърт. – Може пък наистина да съм коте.

– А котките не обичат да се къпят – рече мисис Смит. – Нали знаеш това?

– Така е! – съгласи се Бърт.

След вечеря Бърт отиде в градината. Като го видя Принс – съседското куче, което обожаваше да преследва котките, изръмжа:

– Я, котенце! Ще го подгоня!

Но Принс усети леко притеснение, защото досега не беше срещал толкова едро коте. От друга страна, той беше свикнал котките да бягат ужасени, когато залае. Затова се хвърли с лай срещу Бърт, който обърна мързеливо глава и изръмжа само веднъж: Rrrr!

Принс не беше изпитвал такъв страх през живота си, в миг прескочи оградата и се скри в колибката си.

Малко по-късно, когато и мистър Смит излезе в градината, Бърт го попита:

– Наистина ли съм коте? Не мислиш ли, че съм доста едричък?

– Е, вярно е, че не си коте – отвърна мистър Смит. – Ти си тигърче, при това много специално, което не обича да стои във ваната повече от половин час. А това е най-добрата порода тигри.

Бърт остана много доволен.

– Значи съм от най-добрата порода! – рече си той и замърка.

Сетне се зае да ближе черната боя, докато отдолу отново не се покаже жълто тигърче с черни ивици.

Тогава Бърт влезе вкъщи и каза на мистър Смит:

– Мисля да се изкъпя.

После влезе в банята, пусна водата и блажено се отпусна във ваната. Този път обаче остана там точно половин час, а мистър Смит го похвали колко добро тигърче е и за награда му подари голяма кофа сладолед.

Бърт пъкна глава в кофата и заблиза лакомството.

– Ммм! Колко вкусно! Толкова обичам сладолед!

АНАБЕЛА

Имаше едно време една крава, която страдаше от болки в корема. Името ѝ беше Анабела. Веднъж тя спаси голям кораб от корабокрушение.

В един мъглив ден Анабела закусваше, като пасеше трева в любимата си ливада на Корнуолския бряг. Мъглата беше тъй гъста, че Анабела не виждаше по-далеч от муцуната си и без да иска, глътна един магарешки бодил.

О, боже! Бодилът отиде право в корема ѝ, взе да я боцка и да ѝ причинява болка. Анабела спря да пасе и замуча с все сила.

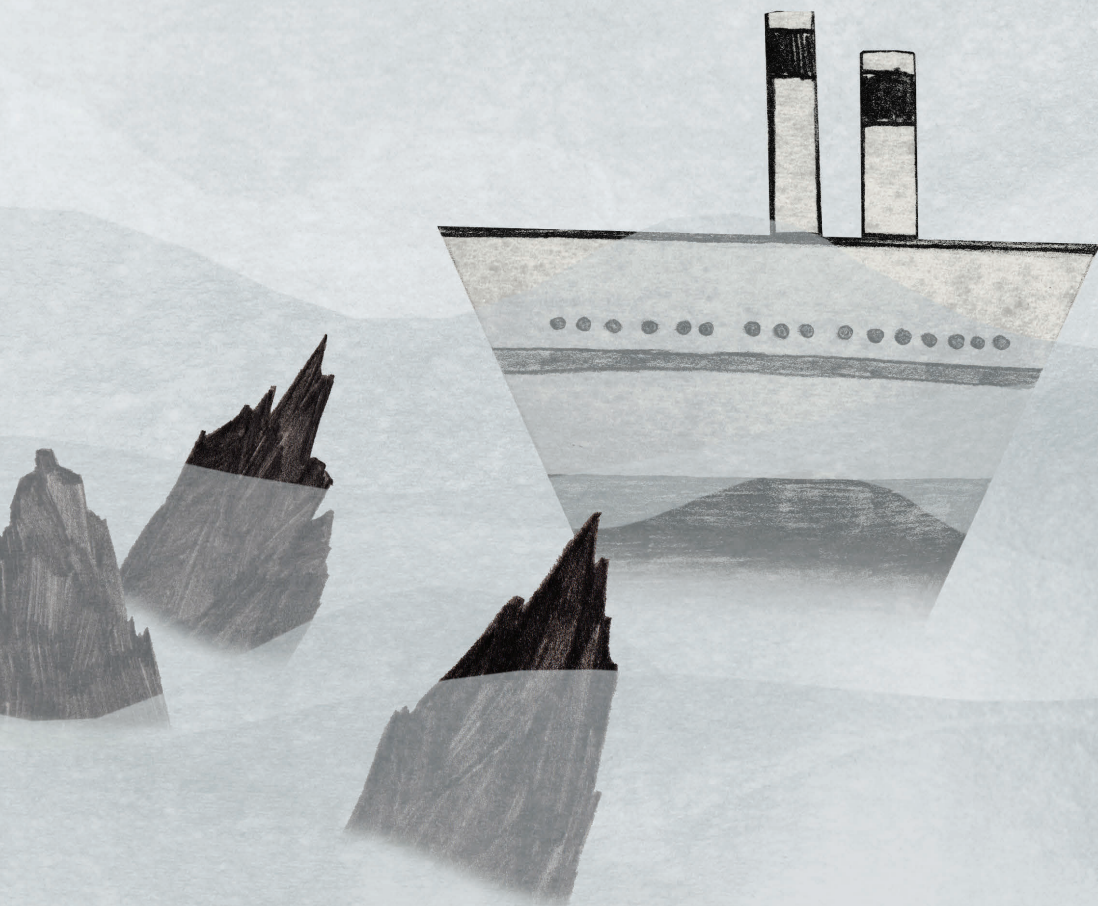
Тъкмо тогава наблизо мина един голям кораб, който отиваше към Америка. Капитанът погледна с бинокъла си, но видя единствено мъгла.

– Знаеш ли къде сме? – попита заместника си.

– Не, сър! Трябва да сме близо до бреговете на Корнуол.

– Добре, пусни сирената – нареди капитанът и помощникът му наду корабната свирка:

– Ууууу!

Анабела я чу и си помисли: „Ето още една крава, която е глътнала магарешки бодил. Трябва да извикам доктора“. И тя измуча, за да уведоми другата крава, че я е чула.

– Слушай! – рече капитанът.

Помощник-капитанът спря сирената и се заслуша. Някъде откъм брега, отвъд мъглата, чува отново: „Мууу!“

– Това е кравата Анабела – каза капитанът. – Сигурно сме близо до любимата ѝ ливада.

И той започна да дава заповеди:

– Стап мошини! Искам да кажа стоп, машини! Дай назад! Хвърли котвата! Пусни сирената!

Корабът спря, веригата на котвата задрънча, а корабната сирена гръмна: „Уууу!“

„Олеле, колко е зле коремът на тази крава“, помисли си Анабела и измуча в отговор: „Мууу!“

Капитанът погледна зад борда. В това време слънцето се показва и той видя, че е спрял кораба точно навреме, преди да се блъсне в огромна скала. Така корабът беше спасен благодарение на мученето на Анабела, което в този момент се чу отново: „Мууу! Мууу!“

„Странна работа – помисли си капитанът, – щом Анабела мучи, може би я боли коремът!“ Затова той изпрати корабния лекар на брега да я прегледа.

– И, моля те, дай ѝ това – каза капитанът и връчи на лекаря малка кутийка с голям етикет отгоре.

Когато докторът слезе на брега, Анабела все още страдаше от болките в корема, но след като изпи няколко хапчета, бързо се почувства по-добре.

– Капитанът ме помоли да ти дам и това – рече лекарят, извади малката кутийка и я подаде на Анабела.

Надписът върху етикета гласеше:

На Анабела – кравата, която спаси нашия кораб – от капитана.

Вътре имаше прекрасен медал от сребро. Лекарят завърза панделката около врата на Анабела, а медалът заста на точно отпред на гърдите ѝ. Тя се почувства много горда.

– Заслужи си медала, като спаси кораба с мученето си. Сега трябва да побързам, защото ни чака дълъг път до Америка – рече корабният лекар.

И той побърза да се върне на кораба. Слънцето грееше ярко, а мъглата бе изчезнала.

Анабела обърна глава към морето.

– Мууу! – рече тя.

– Ууууу! – отвърна ѝ корабът.

Колкото повече се отдалечаваше той, толкова по-слабо се чуваше мученето. Но капитанът виждаше през телескопа си как Анабела пасе, а медалът се люлее на врата ѝ.

– Мууу! – обади се Анабела и погледна към морето. Стори ѝ се, че откъм големия кораб, далеч-далеч навътре в морето, долетя едва чуто: „Ууууу!“

